

гласача трију федералних јединица (у форми нацрта закона) и иста се доставља Националном савету на поступање који суверено одлучује о њој, због чега (тај захтев) има карактер правно необавезујуће иницијативе.

Плебисцит

То је исто развијена институција непосредне демократије слична референдуму (или често и идентична с њим) мада се у нечему и разликује од њега. Наиме и у једном и другом случају се ради о народном гласању, само што се код референдума гласа или о доношењу устава (уставотворни референдум) или закона (законодавни референдум, док се код плебисцита (лат. *plebs+scita* – одлука или закључак народа) ређе гласа о актима а више је то гласање о поверењу личности и (актима) политици коју она води. Док се код референдума гласа за пројекат нормативног акта са „да или не“, дотле се код плебисцита гласа са „за или против“ једне личности или политике, мада се некад под формом гласања о акту тражи подршка и легитимитет владавини једне личности. То је нарочито било карактеристично за Француску под Де Голом јер су ти његови референдуми значили плебисцит и гласање за подршку његовој политици. Један од таквих референдума (онај од 27. априла 1969. год. где није прошао предлог закона о реформи Сената) се у ствари претворио у гласање о поверењу Де Голу, који се разочаран неуспехом референдума повукао са председничке функције и дао оставку. Но поред гласања о поверењу једне личности или њеној политици, плебисцит се организује и спроводи и за одлучивање о разним питањима унутрашње и спољне политике (облику владавине, присаједињењу неке области једној држави, о самоопредељењу и др.).

Плебисцит је углавном непопуларна установа у демократским државама и то због његове честе злоупотребе у ауторитарним режимима од стране властодржаца који настоје да тим путем задобију поверење народа и привидни легитимитет иако су власт освојили насилно и тако је и одржавају.

Но и у демократским системима постоји могућност злоупотреба и манипулисања плебисцитом за потврду ауторитета и политике водећих државних и политичких личности земље. То је баш био случај са Француском и Де Голом који се често ослањао на плебисцит јер је гласањем о предлозима нормативних аката које је иницирао, тражио и потврду за своју државничку политику.